

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 grudnia 2018 r.
sprawy **K. Z.**,
z powodu kasacji obrońcy skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]
z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J.
z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. III K [...],

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1741) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K., Kancelaria Adwokacka w J., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego K. Z. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w J. wyrokiem z 26 stycznia 2018 roku w sprawie III K [...] uznał K. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego zbrodnię z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i prokuratora Sąd Apelacyjny [...] wyrokiem z 24 maja 2018 r., sygn. II AKa [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J..

Od tego prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca, zarzucając w niej rażące naruszenia prawa, mogące mieć istotny wpływ na jego treść:

1. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. polegające na dowolnym, opartym na niepełnym rozpatrzeniu zarzutów apelacji i ocenie zgromadzonego materiału dowodowego oraz ustaleniu przez Sąd, że:

- materiał dowodowy wzajemnie się uzupełnia, zeznania pokrzywdzonej pokrywają się w relacji innych świadków, co pozwala na przyjęcie sprawstwa i winy oskarżonego, podczas gdy nie przeprowadzono rzetelnej analizy zeznań wszystkich świadków w sprawie, w szczególności D. B., I. M., A. P., A. A., A. G., S. G., S. L., A. L. i M. L.-Z., a zgodnie z zasadami logiki należało zauważyć, że zeznania pokrzywdzonej nie zostały w pełni poparte pozostałymi dowodami, które wbrew twierdzeniu Sądu nie były zbieżne z zeznaniem pokrzywdzonej;

- cechy charakteru i osobowości małoletniej, a w szczególności jej skłonność do kłamstwa pozostaje w oderwaniu od oświadczenia przez nią, że była molestowana przez ojca, podczas gdy jest to kwestia niezmiernie istotna do oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej;

- podana przez małoletnią konkretna liczba (30 razy) obcowania płciowego oskarżonego z dziewczynką po upływie sześciu lat od rzekomego zdarzenia jest w pełni wiarygodna i możliwa, w sytuacji gdy wątpliwym jest dokładne pamiętanie przez małoletnią ilości zachowań oskarżonego; początkowo małoletnia zeznała, że nie pamięta czy dużo razy sytuacja miała miejsce, i dopiero na skutek nalegań przesłuchujących określiła ilość zdarzeń na 30, a ponadto fakt ten nie został potwierdzony żadnymi dowodami;

- zgłoszenie zawiadomienia o przestępstwie przez rodzinę zastępczą małoletniej dopiero po ok. 6 latach od rzekomego zdarzenia nie rodzi żadnych wątpliwości w sprawie, w sytuacji gdy zgłoszenie zawiadomienia po ok. 6 latach od zdarzenia jest zbyt późne i świadczy o wątpliwościach jakie miała opiekunka małoletniej co do prawdziwości twierdzeń W. i popełnienia czynu przez oskarżonego;

2. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu procesowego przejawiające się w uwzględnieniu jedynie okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego, a pominięcie faktów i dowodów korzystnych, bez należytego uzasadnienia tegoż stanowiska, a to w szczególności poprzez brak właściwej analizy dowodu z zeznań wszystkich świadków występujących w sprawie oraz poprzez pominięcie przez Sąd Apelacyjny w swoich rozważaniach opinii sądowo-seksuologicznej sporządzonej przez biegłego lekarza seksuologa, w sytuacji gdy prawidłowe rozważenie wszystkich dowodów oraz pełne uwzględnienie opinii seksuologicznej nie pozwala na przyjęcie sprawstwa oskarżonego.

Wobec tak postawionych zarzutów obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego [...] w całości i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego [...] w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wbrew twierdzeniom kasacji, poziom kontroli odwoławczej Sadu Apelacyjnego nie budzi zastrzeżeń. Na stronach 5-10 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny przedstawił powody, dla których nie uwzględnił zarzutów apelacji. Rozważania tam zawarte odnoszą się do wszystkich bez wyjątku zarzutów, żadnego z nich nie pominięto. Nadto argumentacja tam zawarta utwierdza w przekonaniu, że rozważenie zarzutów było dostatecznie wnikliwe, szczegółowe i zostało poparte należyłą, poprawną argumentacją.

I tak, Sąd Apelacyjny szczegółowo przedstawił powody, dla których

zaakceptował ocenę dowodów, w szczególności zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień oskarżonego, przyjętą przez Sąd Okręgowy. Zwrócono uwagę, że ocena dokonana przez Sąd Okręgowy nie była prostym przeciwstawieniem sobie dwóch sprzecznych wersji wynikających z zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień oskarżonego, lecz było poprzedzone wnikliwą analizą różnych innych przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym takich, które dawały wsparcie wersji pokrzywdzonej. Starannie przeanalizowano więc wypowiedzi A. N., której pokrzywdzona ujawniła przestępne zachowania oskarżonego, nadto wzięto pod uwagę relacje A. B.. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny obszernie odnosi się też do tych zastrzeżeń obrony, które dotyczą rzekomej skłonności pokrzywdzonej do kłamstwa, trafnie zauważając, że w wielu szczegółach kolejnych jej relacji pokrzywdzona wykazała się zgodnością podawanych zdarzeń z wersjami prezentowanymi poprzednio, co wskazuje na brak tendencji do eskalowania relacji, w tym przypisywania skazanemu dalszych, wyimaginowanych zachowań. Całość zeznań pokrzywdzonej nie wskazuje na rzekomą łatwość kłamstwa, która według obrony ma cechować pokrzywdzoną. Sąd Apelacyjny odniósł się też do wątpliwości obrony dotyczących wskazania przez pokrzywdzoną liczby przestępnych zachowań, wskazując, że było to adekwatne do poziomu rozwoju pokrzywdzonej.

Co się zaś tyczy drugiego z zarzutów kasacji, trzeba zauważyć, że w apelacji nie znalazł się zarzut dotyczący pominięcia przez Sąd Okręgowy opinii sądowo-seksuologicznej dotyczącej oskarżonego sporządzonej przez biegłego lekarza seksuologa. Warto zwrócić jednak uwagę skarżącego, że na s. 7 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego znaleźć można rozważania tego Sądu na temat oceny tego dowodu, tam też Sąd wskazał, dlaczego niestwierdzenie u oskarżonego dewiacji seksualnej w postaci pedofilii nie było przeszkodą dla przypisania mu sprawstwa przedmiotowego czynu. Nie są więc prawdziwe twierdzenia, jakoby dowód ten został w procesie oceny dowodów przez Sąd Okręgowy pominięty. W każdym razie Sąd Apelacyjny nie odnosząc się do tej kwestii w treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie naruszył przepisów postępowania, które wymagają odniesienia się do zarzutów i wniosków zawartych w treści apelacji.

Z powyższych powodów orzeczono jak w sentencji.